

Martine twijfelt over haar
plek binnen de gemeenschap.
Bij wie kan ze terecht?

Martine groeit op in een gezin van Jehova's getuigen, waar strenge regels gelden. Zo mag ze geen vriendschappen sluiten buiten de gemeenschap en heeft ze vele verplichtingen, waar haar opleiding tot verpleegkundige onder te lijden heeft. Nu ze ouder wordt, ontdekt ze ook dat haar ouders de Bijbel anders uitleggen dan andere christenen. Hoe zit dat precies? Maar over haar vragen kan ze niet met hen praten. Als ze tijdens haar opleiding een klik ervaart met Tjeerd, houdt ze meteen afstand. Het kan nooit iets worden tussen hen, want hij is 'van de wereld'...

Thea Zoeteman is al jarenlang een vaste auteur voor de Citerreeks. Ze schrijft graag herkenbare verhalen over het leven van gewone mensen die zich in een bijzondere situatie bevinden. *Het uur van de waarheid* is een aangrijpende roman over de verschillende gezichten die het geloof kan aannemen.

CITER REEKS

ISBN 978 90 2055 106 8 NUR 344

9 789020 551068

www.citerreeks.nl

THEA ZOETEMAN

Het uur van de waarheid

THEA ZOETEMAN
Het uur van de
waarheid

Roman

Thea Zoeteman

Het uur van de waarheid

CITER REEKS

Hoofdstuk 1

Martines ogen volgen de vinger van haar moeder die op de bel drukt. Zwijgend blijven ze staan totdat de deur open wordt gedaan. Martine herkent de blik van de vrouw meteen: wantrouwend... afstandelijk...

Na een korte observatie wordt de deur alweer half dichtgedaan. Maar moeder is deze mevrouw net voor.

‘Goedemorgen. Hoe gaat het met u, mevrouw?’

‘Heel goed,’ klinkt het wat afgemeten. ‘Maar ik denk niet dat u aan de deur komt om naar mijn gezondheid te vragen.’

Martine kijkt naar het gezicht van haar moeder. Het blijft vriendelijk en er komt een glimlach om haar mond. ‘Wij komen bij u met een boodschap. Een goede boodschap.’

Er komt een geërgerde trek op het gezicht van de vrouw. ‘Ik weet genoeg. Ik heb geen belangstelling.’

Moeder steekt snel haar hand uit met de folder van *De Wachttoeren*. ‘Wilt u niet...’

De vrouw schudt haar hoofd. ‘Nee. Fijne dag verder.’

Zonder een reactie af te wachten sluit de vrouw de deur. Martine slaakt in stilte een diepe zucht. Ze vraagt zich af waarom ze iedere keer met haar moeder langs de deuren moet gaan. Het gebeurt helaas weinig dat het tot een gesprek komt en dat ze daardoor mensen bereiken met het belangrijke nieuws.

Moeder heeft zich al omgedraaid om naar het volgende huis te lopen.

‘Waarom stoppen we er niet mee, mam?’ waagt Martine het te vragen. ‘Het heeft geen enkele zin. De mensen willen niet eens naar ons luisteren.’

Ze vangt een pijnlijke en verontwaardigde blik van haar moeder op.

‘Hoe kun je dat nu zeggen? Het is onze plicht en onze roeping om de mensen de Bijbelse boodschap te verkondigen. Ik hoef jou toch niet te vertellen dat God dat van ons vraagt? Bovendien weet je wat de consequenties zijn als we het niet doen.’

Martine zwijgt. Ze staan voor de volgende deur.

‘Nu mag jij het woord doen, Martine.’ Moeders vinger gaat alweer naar de bel.

Martine schrikt en schudt haar hoofd. ‘Nee mam, dat doe ik niet.’

‘Kom op.’ Moeder kijkt haar hoofdschuddend aan. ‘Je kunt het. Waarom doe je het dan niet?’

Voordat Martine kan reageren gaat de deur al open. Tot haar opluchting begint moeder toch zelf te praten.

‘Ik kom u een goede boodschap brengen,’ begint ze.

‘Zet maar hier voor de deur neer,’ antwoordt de man spottend.

Nog voordat moeder kan reageren heeft de man de deur alweer gesloten.

De hele ochtend gaan ze langs de deuren, en als ze thuiskomen loopt Martine meteen door naar haar kamer. Haar vader en haar broer zijn nog niet thuis. Die lopen samen een andere wijk. Haar zus is met haar vriend op pad.

Ze gaat achter haar bureau zitten en een tijdlang staart ze in gedachten verzonken voor zich uit. Ze moet zichzelf bekennen dat ze het maar een vermoeiende bezigheid vindt om iedere keer langs de deuren te lopen zonder resultaat.

Twee mensen hebben hen beleefd te woord gestaan. En dat is nog veel in vergelijking met andere keren. Meestal gaan ze voor niets. Sommige mensen laten hen zelfs voor de deur staan, terwijl ze thuis zijn.

Het is om er moedeloos van te worden. Ze merkt steeds vaker haar tegenzin op om met haar ouders mee te gaan om de Bijbelse boodschap aan de deuren te brengen. Tegelijk schaamt ze zich voor die gedachte. Ze doet het immers voor een goede zaak?

Ze moeten mensen redden. Ze leven in de eindtijd. En dat zal zijn

climax gaan beleven met de komst van het Armageddon, een allesvernietigende strijd tussen goed en kwaad, voordat de grote dag van God de Almachtige aanbreekt. Iedereen die zich niet heeft aangesloten bij de getuigen zal vernietigd worden. De overlevenden van deze dag zullen meewerken aan de wederopbouw van de aarde tot een paradijs. En nu is het hun opdracht om zo veel mogelijk mensen te 'redden'. Mensen die 'in de wereld' leven, moeten ze bekeren tot hen die 'in de waarheid' leven.

Martine zucht diep. Van kleins af aan is ze met deze leer opgegroeid. En dat is haar niet altijd makkelijk gevallen. Ze zou liegen als het wel zo was.

Op school werd ze nooit begrepen omdat ze nooit naar verjaardagsfeestjes mocht, geen traktaties mocht aannemen en zelfs de jarige niet mocht feliciteren. Als ze zelf jarig was verliep die dag net als alle andere dagen. Gelukkig wist ze haar geboortedatum, maar meer dan dat was er niet. Geen felicitaties, geen taart, geen cadeaus, geen slingers en geen visite.

Van haar ouders wist ze zelfs niet eens wanneer ze jarig waren en hoe oud ze zijn. Ze weet niet beter.

God hoort in het middelpunt van je leven te staan. Als je je verjaardag viert, dan ben jij het middelpunt van een feest. Dat mag niet, want dan beroof je God van Zijn eer.

Ook Pasen, het kerstfeest en sinterklaas worden nooit gevierd. De enige en belangrijkste viering is de Gedachtenisviering. Eén keer per jaar komen ze wereldwijd samen om de dood van Jezus Christus te herdenken.

Martine springt op en gaat in de vensterbank zitten. Zonder werkelijk iets te zien kijkt ze de bomenrijke straat in. In gedachten ziet ze zichzelf weer in de klas: eenzaam en onbegrepen.

Haar klasgenootjes vonden haar een beetje vreemd dat ze met verjaardagen en andere feesten nooit mee mocht doen. Daardoor had ze weinig vriendinnetjes, en dat is nu op het voortgezet onderwijs nog steeds zo.

Het was haar streng verboden om contact te maken met mensen ‘van de wereld’. Schoolvrienden en -vriendinnen werden door haar ouders bestempeld als ‘mensen van de wereld’ die een giftige invloed hadden.

Ze ging naar school voor haar studie, en daar moest het bij blijven.

Ze had veel moeite met het standpunt van haar ouders, want de jongens en meisjes uit haar klas waren allemaal heel aardig. En ze moest doen alsof zij een soort vijanden van haar waren. Dat vond ze moeilijk.

Dat eenzame en onbegrepen gevoel werd met de jaren steeds sterker. Zestien jaar is ze nu, en ze zit met ontelbare vragen. Haar ouders wilden haar wel antwoord geven, maar vaak bleven die antwoorden ook maar vaag. Dan moest het nou eenmaal zo omdat God dat van hen vroeg.

Ze kon boos en opstandig worden om zo’n antwoord. Wat schoot ze daarmee op?

Soms kwamen bij haar ook de twijfels naar boven. Er zijn zo veel geloven in de wereld. Wie vertelt haar dat zij het bij het rechte eind hadden?

Ze denkt er niet over om deze twijfels aan haar ouders te vertellen. Ze zouden geschokt zijn.

En eigenlijk vindt ze het van zichzelf ook wel erg dat ze twijfelt. Tenslotte hoort ze bij de waarheid. Daar mag ze niet aan twijfelen, dat is zondig en verkeerd.

Ze gaat iedere week een paar keer trouw met haar ouders mee om de goede boodschap aan de deuren te brengen. Dat is ze al van kleins af aan gewend. Maar nu, naast al het huiswerk, is dat best een extra belasting voor haar geworden. Daarnaast bezoekt ze ook twee keer per week de vergaderingen in de koninkrijkszaal. En één keer in de week heeft ze Bijbelstudie. Maar ze heeft het over voor een goede zaak. Ondanks haar twijfels.

Die stopt ze zo diep mogelijk weg. Want ze brengen haar alleen maar in de war.

Martine klikt haar fiets van het slot en haalt deze uit de standaard. Om haar heen is het een geroezemoes van stemmen en gelach. Ze let niet op de jongeren om haar heen.

Het is vier uur, het einde van haar schooldag. Ze is blij dat ze weer naar huis kan. Ze heeft geen hekel aan leren, maar nog altijd voelt ze zich eenzaam en niet begrepen in de klas. Ze hoort er niet bij en ze heeft er nooit bij gehoord. Ze snakt naar vrienden en vriendinnen, maar die zal ze hier op school nooit krijgen. Eigenlijk hoorde ze beter te weten en moest ze eraan gewend zijn. En toch bleef ze zich hieronder ongelukkig voelen. Dat bracht haar in verwarring, want dat betekende dat ze haar geloofsovertuiging niet accepteerde. En dat was verkeerd en zondig.

Met haastige stappen loopt ze naar het hek. Ze wil weg hier. Het is opeens alsof ze in een verstikkende atmosfeer zit waar ze aan wil ontsnappen. Ze weet dat ze zichzelf daarmee voor de gek houdt, want ze kan er niet voor weglopen. Letterlijk misschien wel, maar figuurlijk niet. Ze zit ingesnoerd in de regels en de wetten en de gewoonten van de Jehovahsgemeenschap. Het is verkeerd van haar dat het haar benauwt. Ze hoort juist haar geloof met blijdschap en verlangen uit te dragen en de gemeenschap te steunen met alles wat ze in zich heeft.

Ze slaakt een diepe zucht. Kon ze er maar met iemand over praten, maar ze heeft geen idee met wie. Thuis kan ze haar frustraties niet uiten. Ze zien haar al aankomen!

Vrienden en vriendinnen heeft ze alleen binnen de geloofsgemeenschap van de Jehovahgetuigen. En daar zullen ze allemaal schrikken als ze horen hoe moeilijk ze het met dit alles heeft.

Eigenlijk schrikt ze er zelf ook van, want ze weet dat ze met deze opstandige gedachten helemaal op de verkeerde weg zit. Het zal haar zwaar aangerekend worden als ze wisten hoe ze over alles dacht. En God? Hij weet alles. Hij weet ook hoe ze hierin staat. Zal ze hiervoor gestraft worden?

Ze duwt met alle macht deze zware, onrustige gedachten weg.

Ze is blij dat ze eindelijk door de drukte heen bij de poort is en ze

op haar fiets kan springen. Maar meteen voelt ze het: een lekke band. O nee!

Ze stapt af en kijkt naar haar achterband die inderdaad zo plat is als een dubbeltje. Opnieuw slaakt ze een zucht. Dat heeft zij weer...

Ze kan kiezen. De fiets draaien en op zoek gaan naar de conciërge, of naar huis lopen. Dan heeft ze nog een flinke tippel voor de boeg, maar ze besluit toch voor het laatste te kiezen.

Het is mooi weer, dus dat scheelt.

‘Lekke band?’

Martine kijkt verschrikt op, recht in twee donkerbruine ogen die haar een moment belangstellend opnemen. Ze herkent de jongen van school. Ze ziet hem regelmatig en ze vermoedt dat hij een klas hoger zit dan zij.

Nog voor ze kan reageren, bukt hij zich en controleert meteen de band.

‘Ik zie het al. Er zit een klein spijkertje in. Kom mee, dan repareer ik hem even. Ik heb bandenplakspullen bij me.’

Martine draait overrompeld haar fiets en volgt de jongen het plein weer op. In één beweging heeft hij daar haar fiets op de kop gezet en hij gaat aan de slag.

Zwijgend kijkt ze toe hoe de jongen met rappe vingers het lek weer dicht.

‘Klaar,’ zegt hij even later voldaan. ‘Je kunt naar huis fietsen.’

‘Heel erg bedankt,’ zegt ze. ‘Super dat je het hebt willen doen.’

Hij bergt zijn spullen weer op in een tasje onder het zadel van zijn eigen fiets. ‘Graag gedaan. Ik ben blij dat ik je heb kunnen helpen.’

Martine voelt zich een beetje ongemakkelijk. Vriendelijkheid van haar klasgenoten is ze niet zo gewend. Ze tolereren haar omdat ze bij hen in de klas zit, maar voor de rest is ze een vreemde eend in de bijt. Deze jongen weet niets van haar achtergrond omdat hij niet bij haar in de klas zit. Dus hij staat neutraal tegenover haar. Het voelt een beetje als een bevrijding dat ze door deze jongen niet beoordeeld wordt om wie ze is. Maar wat als hij het wel weet?

Had hij haar dan ook geholpen door de lekke band te plakken?

‘Ik heet trouwens Ties. Ties van Ommen,’ zegt hij dwars door haar gedachten heen.

Ties... Ze kijkt in zijn donkerbruine ogen. De naam past bij hem, vindt ze.

‘Ik heet Martine van der Wal.’

Het is inmiddels rustig geworden op het plein. Een enkeling komt voorbij en kijkt even nonchalant of nieuwsgierig opzij. Martine voelt zich plotseling wat ongemakkelijk nu ze hier samen met Ties staat te praten.

Ze zet haar voet op de trapper. ‘Ik ga nu maar.’

‘Ik fiets een stukje met je mee. Ik zag dat je dezelfde richting uit wilde als dat ik ook moet.’

Martine weet daar niets op te zeggen. Ze kan het hem moeilijk weigeren.

Naast elkaar fietsen ze de straat uit. Ties wil weten waar ze woont.

Martine voelt zich wat overvallen door zijn vraag. Wil ze dat hij haar adres weet? Eigenlijk wil ze het liefst anoniem voor hem blijven. Maar kan ze dat wel maken nadat hij haar geholpen heeft?

Het was een sympathiek gebaar dat hij zijn tijd aan haar gaf door die band te plakken.

Ze besluit het wat vaag te houden. ‘Ik woon vlak bij de sportvelden en het zwembad van de Zuidweg.’

Ties knikt. ‘Ik weet waar het is. Ik woon helemaal aan de andere kant, achter het winkelcentrum.’

Om de een of andere reden lucht het Martine op dat ze nog een flink eind uit elkaars buurt wonen. Al zal ze hem op school regelmatig blijven zien...

Maar waar denkt ze eigenlijk aan? Ze hoeft hier immers niets achter te zoeken? Hij heeft haar alleen maar geholpen en is een stukje met haar mee gefietst. Verder niets.

‘Hier moet ik naar links,’ zegt hij dan. ‘Tot ziens, Martine!’

Martine kijkt over haar schouder nog een keer om. Hij kijkt ook nog

eens en steekt zijn hand op. Bijna als betrappt kijkt Martine voor zich uit.

Een leuke jongen, die Ties. Maar ook hem zal ze op een afstand moeten houden.

Thuis vertelt ze niets over de geplakte band. Het idee dat een jongen uit een andere klas haar geholpen heeft en zelfs een stukje met haar mee gefietst was naar huis, zou alleen maar onrust bij haar ouders geven.

Na het eten gaat ze samen met haar ouders en haar broer en zus naar de vergadering in de koninkrijkszaal. Dat gebeurt twee keer in de week. Tijdens die vergaderingen worden er Bijbelstudies gehouden en lezingen gegeven. Ook worden mensen opgeleid om in het openbaar te spreken. Daarnaast woont ze de theocratische bedieningsschool bij, waar ze les krijgt in het voeren van gesprekken met ongelovigen en hoe je deel kunt nemen aan besprekingen. Ook lezen, spreken, luisteren en onderwijzen is belangrijk. Eigenlijk vindt Martine het best wel intensief naast het huiswerk dat ze ook voor school moet doen. Soms komt dat in de knel, maar haar ouders vinden het belangrijk dat zij alle drie les krijgen en zo veel mogelijk tijd besteden in en rond de organisatie. Ook thuis krijgen ze uren gezins- en persoonlijke studie waar heel veel tijd in gaat zitten. En daar komt dus ook nog de 'velddienst' bij, waarin ze langs de huizen gaan om het geloof te verspreiden.

Martine wil niet klagen. Ze weet dat ze dit alles doen voor het goede doel. Maar ze moet zichzelf bekennen dat ze het toch wel zwaar vindt.

Hoelang zal ze dit samen met haar schoolwerk vol kunnen houden?

Het eind van het schooljaar komt in zicht. Martine voelt zich opgelucht dat er een beetje druk van de ketel komt. Ze weet dat ze met een goed resultaat over zal gaan naar de vijfde klas, het examenjaar. Daar verbaast ze zich over, omdat haar huiswerk vaak in het gedrang komt bij alles wat ze voor de organisatie van de jehovagemeenschap moet doen.

En dan is er ook nog Ties. Op de middagen dat ze gelijk uit zijn, fietst hij nu iedere keer met haar mee. Dat geeft haar een dubbel gevoel. Enerzijds voelt ze zich gevleid dat zo'n leuke jongen aandacht aan haar geeft. Anderzijds voelt ze haar verantwoordelijkheid drukken.

Ze weet dat het tussen Ties en haar niets kan worden. Of Ties moet zich ook aansluiten bij de Jehova's getuigen. In theorie zou dat natuurlijk mogelijk zijn, maar ze durft daar nauwelijks in te geloven.

Ze gaat ervan uit dat hij wel christelijk is, anders zou hij natuurlijk niet voor het christelijk onderwijs kiezen. Maar daarin ligt een heel groot verschil hoe ze erin staan.

Zou Ties vermoeden dat ze bij de gemeenschap van Jehova's getuigen hoort?

De gesprekken zijn tot nog toe aan de oppervlakte gebleven. Zo goed kennen ze elkaar immers nog niet. Maar de onrust klopt vanbinnen. Hoe zal dit in de toekomst verdergaan?

Ties moet hierna nog een jaar naar school. Hij doet het vwo. Zij zit in de vierde van de havo. Ze zullen elkaar dus nog een jaar lang op school tegenkomen.

Zijn warme bruine ogen achtervolgen haar dagelijks. Stiekem moet ze bekennen dat ze Ties heel leuk vindt, al durft ze dat niet aan hem te vertellen. Ze moet er niet aan denken dat er zomaar een eind zou komen aan hun vriendschap.

Toch moet ze nuchter blijven nadenken. Er zal een dag komen dat ze alles tegen elkaar uit moeten spreken. Ook over haar achtergrond. Wat voor keus zal hij dan maken? Het is ondenkbaar dat ze het Jehovahgenootschap gedag zou zeggen. Dat blijft ze trouw. Ze kan niet anders, ondanks dat ze tegen verschillende feiten aanloopt waar ze moeite mee heeft.

Het is de waarheid en die wil ze graag trouw blijven. Ze wil niet het risico lopen dat ze uitgeworpen zou worden. Niet door de mensen, maar bovenal door God niet. En dat gaat gebeuren als ze het genootschap vaarwel zegt.

Laat ze daarom nog maar genieten van het fijne contact dat ze met Ties heeft en niet op de dingen vooruitlopen. Ze is veel te blij met zijn vriendschap. Ze koestert die omdat ze zo weinig gewend is op school.

Ze wil hem nu nog niet kwijt.

De toekomst schuift ze voorlopig voor zich uit.